

Jurist Arwin Bos (29) verruilde zijn baan bij Stibbe voor een bestaan als aardappelboer in Zwanenburg. 'Dit is een echte bonk. Mooi hè.'

MARLOES DE MOOR

Bij elke stap klampt de zompige klei zich met een zuigend geluid vast aan zijn stevige muilen. Aan de botte neuzen kleven opgedroogde klonten aarde. Hoe anders zullen zijn lichtvoetige, lederen kantoor schoenen geklonken hebben op het geruisloze, katoenen tapijt in de imposante Stibbetoren aan de Zuidas.

Nog niet zo lang geleden werkte Bos als advocaat bij het internationale advocatenkantoor Stibbe, sinds begin 2013 is hij aardappelboer in het bedrijf van zijn ouders. Alleen de kleerhanger aan de hoofdsteun in zijn auto herinnert aan de tijd waarin zijn jasjes kreukloos dienden te zijn.

Bos studeerde rechten en bedrijfs-wetenschappen in Leiden en kwam zes jaar geleden als student op de afdeling bestuursrecht van Stibbe terecht. "Begin 2012 gaf ik op mijn werk aan dat ik het erg naar mijn zin had, maar dat ik toch iets heel anders wilde gaan doen: boer worden. Toen werd het even stil."

Voor Bos was dat het juiste moment. Zijn vader werd 62 jaar en dacht erover om op den duur te gaan stoppen. "Ons honderd jaar oude familiebedrijf zou verdwijnen als hij het zou verkopen. De Zuidas loopt niet weg, maar zoiets krijg je nooit meer terug."

Bos ging voor de komende vijf jaar een maatschap aan met zijn vader en moeder.

Nieuw is het boerenleven niet. Hij groeide op in de klei, reed als jongen mee op de trekker en hielp met aardappels rooien. "Mijn overgrootvader was in 1914 een pionier in de polder," vertelt Bos trots. "Hij begon met een boerderij in Nieuw-Vennep en kocht er later een tweede akkerbouwbedrijf in Zwanenburg bij. Daar heb ik me nu gevestigd met mijn vriendin, Carola." Zijn ouders wonen en werken op de boerderij in Nieuw-Vennep.

Uit de klei getrokken kun je Arwin Bos wel noemen, maar de beelden die dat gezegde oproept – vierkante handen en een robuuste kop van schuurpapier – passen hem niet direct. Bos is lichtgebouwd, draagt een bril en heeft fijnbesnaarde trekken. Desondanks staat hij op vroege ochtenden onverschrokken bieten te hakken en draagt hij klompen alsof het sneakers zijn.

Aanvankelijk moest hij best wennen. De stilte, de donkere nachten omringd door spiegelend zwarte klei, geen strakke pakken, besprekingen en uren schrijven. "Het verschil met mijn vorige werk is natuurlijk enorm. Hier sta ik met mijn handen in de klei, daar liep ik in maatpak. In inkomen ben ik er ook fors op achteruitgegaan."

Toch heeft Bos geen moment spijt. Het besluit kwam voort uit passie. Hij zoekt bedachtzaam naar een uitleg voor die diepgewortelde liefde: "Met hard werken iets te creëren, iets zien

'De Zuidas loopt niet weg, maar zoiets krijg je nooit meer terug'

bloeien en groeien..." Pas als hij in de aardappelloods is, wordt duidelijk wat hij bedoelt. Het is de triomf in zijn blik als hij een agria-aardappel in zijn hand weegt: "Dit is een echte bonk. Mooi hè."

De vertedering bij een roseval: "Deze is ook zo mooi. Wij zijn de enigen die hem op grotere schaal telen in Nederland." En later, stampend in een drassig karrenspoor langs een suikerbietenveld, vertaalt hij de bebouwde grond gewiekst naar stadse begrippen: "Dit gaat dus in die pakken suiker die je in de supermarkt ziet."

Hij leerde het vak van zijn vader, Ad Bos, die al veertig jaar boer is. "We vormen een goede combinatie. Mijn vader is een stille, harde werker met veel technische kennis. Ik ben wat extravert en probeer het bedrijf commerciëler te maken."

Vader Bos deed vooral in bulk – agria-aardappels voor afnemers als McCain, McDonald's en Aviko, maar wilde daar vanaf vanwege de te lage prijzen. "Ik kwam op het idee om ne-